

Божественното писаніе: „Братіа, сродници и пріатели, на мене сега погледнете, и за нищо себе си не мамете, защото каквото сте вѣ днесъ, и азъ вѣхъ вчера като васъ, и каквото сѣмъ азъ днесъ и вѣе ще бъдете утре като мене.“

Ела да видишъ две страшны истинны една, защото нищо друго не е толкува извѣстно, колкото смъртъта, споредъ: „Лежитъ человекъ едною умрети.“ Друга, защото нищо друго не е по не извѣстно, колкото смъртъта. Секій знай, чи ще да умре, но незнай времето на смъртъта. „Щъ дни же томъ никто же вѣсть.“ Азъ знамъ чи до кога да е ще да умрѣ, страшно! но като незнамъ кога ще да е, іоше пострашно! щеше да бѣде баремъ едно малко утѣшеніе на человекъ, ако да бы знаалъ времето на смъртъта си, но това е найстрашно, защото не знай, въ кой часъ! Тыа две вещи искамъ да размыслишъ Хрїстіанине добре, и като послѣдвашъ словото ми, „Пріиди и виждь“ ела да видишъ.

Первата истинна, която показува ясно катадневното наше испытаніе естъ, защо нїе сички извѣстно умираме, гледаме го явно, исповѣдуваме и сами, но пакъ го невѣрваме. Причината, дето невѣрваме е, защото то са намъ ще да сме всегда живи, и това, щото не ни са ще, за него са твърде и не надѣеме, то естъ, не ни са ще да умреме заради това са іако не надѣеме и невѣрваме.